

Polska Prezydencja w Radzie Unii Europejskiej, czyli Wspólny Dom

Czas zebrać kamienie ze zburzonych murów i razem wznosić wspólny dom

Jan Paweł II

Przemówienie do korpusu dyplomatycznego, 13 stycznia 1990 r.

Parafia im. św. Maksymiliana M. Kolbego w Krakowie
Centrum Kultury Katolickiej „Mistrzejowice”
Centrum Jana Pawła II „Nie lękajcie się”
Fundacja Sacr-Art

Koordynator projektu: mgr Lucyna Lubańska,
Opracowanie tekstu - prezydencja: mgr Gabriela Nowicka
Redakcja: mgr Lucyna Lubańska i mgr Radosław Lewkowicz

Kraków 2011

Projekt współfinansowany ze środków Ministerstwa Spraw Zagranicznych

*Czas zebrać kamienie ze zburzonych murów
i razem wznosić wspólny dom*

Jan Paweł II

Przemówienie do korpusu dyplomatycznego 13 stycznia 1990

Zadanie: „Polska Prezydencja w Radzie Unii Europejskiej, czyli Wspólny Dom”

Miejsce wykonywania zadania: Parafia św. Maksymiliana Marii Kolbego os. Tysiąclecia 86, Centrum Kultury Katolickiej Mistrzejowice w os. Oświecenia 7 w Krakowie, Centrum Jana Pawła II „Nie lękajcie się” ul. Kanonicza 18 w Krakowie, krakowskie szkoły ponadpodstawowe z terenu Nowej Huty.

Cel zadania: Celem zadania jest zaktywizowanie Polaków wokół tematu Prezydencji oraz nadanie nowego impulsu debacie europejskiej w Polsce poprzez ukazanie nauki Jana Pawła II poświęconej historii, tożsamości i przyszłości jednoczącej się Europy.

Jan Paweł II odegrał istotną rolę w integracji europejskiej. Pozostawił po sobie ogromną spuściznę w postaci swojego nauczania dotyczącego Europy. Ważne jest, aby przekazać istotę tego nauczania tzn. ukazać jaki powinna mieć kształt jednocząca się Europa, jaki powinna mieć fundament, aby jej przyszłość była gwarancją pomyślności życia jej mieszkańców, w szczególności by stwarzała szeroką perspektywę rozwoju dla ludzi młodych. Obecnie integrację europejską przedstawia się w aspekcie politologicznym, ekonomicznym czy też analiz socjologicznych. Brak zaś jest głębszego ujęcia kulturowego, jak i religijnego, ukazywania jej bogactwa na polu dialogu kultur. Brakuje prezentacji integracji europejskiej w odniesieniu do człowieka w wymiarze indywidualnym jak i społecznym z uwzględnieniem jego godności i potrzeb. Zadanie będzie realizowane w oparciu o przesłanie Jana Pawła II: „Czas zebrać kamienie ze zburzonych murów i razem wznosić wspólny dom.” (Europa i świat na progu ostatniej dekady XX wieku – Przemówienie do korpusu dyplomatycznego, 13 stycznia 1990 r.) Nadrzędnym celem naszego zadania jest podniesienie poziomu wiedzy polskiego społeczeństwa na tematy związane z polskim członkostwem w Unii Europejskiej w kontekście polskiej Prezydencji i jej wkładu w dobro wspólne.

Szczegółowy opis zadania

Projekt „Polska Prezydencja w Radzie Unii Europejskiej, czyli Wspólny Dom” dotyczy obszaru pełnego wykorzystania kapitału intelektualnego Europy.

Zadanie ma charakter ogólnopolski. Skierowane jest przede wszystkim do uczniów (od lat 13), młodzieży gimnazjalnej, jak i licealnej. Jego adresatami są także inne osoby otwarte na prezentowaną tematykę, które dotychczas nie spotkały się z zagadnieniem polskiej Prezydencji w Radzie UE. Dostosowane są do tej grupy odbiorców różnorodne innowacyjne formy przekazu.

Projekt realizowany poprzez następujące działania:

- nawiązanie współpracy z Centrum Jana Pawła II „Nie lękajcie się” w celu uzyskania pomocy merytorycznej w realizacji działań zaplanowanych w projekcie, z Fundacją Sacr-Art., Centrum Kultury Katolickiej „Mistrzejowice” jako partnerami,
- opracowanie i wydanie broszury informacyjnej dotyczącej polskiej Prezydencji w Unii Europejskiej. Broszura będzie dostępna na stronie internetowej Centrum Kultury Katolickiej Mistrzejowice www.ckkm.eu (w formacie PDF), oraz rozpowszechniana w szkołach.
- cykl warsztatów pt. Prezydencja Polski w Radzie UE
Uczestnicy: 6 szkół. Czas: do 17 czerwca 2011.
- Plan merytoryczny cyklu warsztatów:

Pierwsze spotkanie (w szkole)

1. Wstępne wiadomości:
  - a) co to jest Rada UE, istota, charakter, cele, historia,
  - b) co to jest prezydencja,
  - c) rola państwa przewodniczącego.
2. Test i zabawa „Jestem reprezentantem państwa przewodniczącego w Radzie UE”.

Drugie spotkanie (w szkole)

1. Wstępne wiadomości:
  - a) Rada UE, jej działania, organizacja, kompetencje,
  - b) Zadania państwa - przewodniczącego Rady UE.
2. Test i zabawa „Jesteśmy Radą UE”.

Trzecie spotkanie (w szkole)

Wstępne wiadomości:

a) priorytety polskiej prezydencji:

Priorytety ogólne oraz plany Prezydencji w poszczególnych obszarach: m.in. Sprawy gospodarcze i finansowe, Transport, Telekomunikacja i energia, Konkurencyjność, Ochrona środowiska, Edukacja, młodzież i kultura.

b) najistotniejsze problemy i zadania polskiej polityki.

Czwarte spotkanie (w szkole)

Zabawa pt. Polska prezydencja w Radzie UE

Dzieci dzielą się na drużyny reprezentując państwa UE, otrzymują różne zadania - cele polityczne, do osiągnięcia. Zadanie: znaleźć kompromis tak, aby w optymalny sposób zadowolić wszystkie plany polityczne poszczególnych państw.

Piąte spotkanie (w CKK)

1. Konkurs międzyszkolny o nagrodę (wyjazd do parlamentu w Strasburgu) dla laureatów konkursu (12 osób).

2. Rywalizacja pomiędzy szkołami, drużyny po 4 osoby z każdej szkoły.

Inne formy realizowane w ramach projektu:

- zorganizowanie inscenizacji, podczas której młodzież szkolna odgrywając znane postaci z historii, literatury i sztuki podzieli się refleksją filozoficzną, historyczną i kulturową dotyczącą jedności i tożsamości Europy w ujęciu jej dwóch równoważnych części Wschodu i Zachodu (Dwa płuca Europy),

- realizacja reportażu zawierającego poszczególne etapy realizacji projektu, wypowiedzi specjalistów, ekspertów oraz osób zaangażowanych w realizację projektu, jak i w przedstawioną inscenizację. Film zostanie powielony na nośnikach DVD.

Realizatorzy:

Lucyna Lubańska (koordynator), Radosław Lewkowicz (redakcja informatora), Gabriela Nowicka (warsztaty w szkołach i opracowanie materiałów dotyczących prezydencji), Igor Mołodecki i Grzegorz Kwinta (realizacja filmowa).

Kontakt:

ckkm@wp.pl, www.ckkm.eu

Lucyna Lubańska kom. 600 01 02 85

Otylia Dziadosz 512 59 97 24

Projekt współfinansowany ze środków Ministerstwa Spraw Zagranicznych

Dokąd zmierzasz, Europo?

Jan Paweł II o integracji europejskiej. Rozważania papieskie dotyczące dziedzictwa europejskiego u podstaw polskiej Prezydencji w Radzie Unii Europejskiej

Jan Paweł II w swojej spuściźnie pozostawia dla nas refleksję odnoszącą się do Europy, jej współczesnej kondycji, jak i obecnego kryzysu. Przejawia się on według papieża w zmęczeniu historią, nieumiejętnością wyjścia poza „mieć” na rzecz „być”, zniechęceniu oraz w rozmaitych lękach, paraliżujących działania współczesnych Europejczyków.

Kryzys ten Jego zdaniem obejmuje zarówno życie obywatelskie, jak i religijne. Żeby zrozumieć przesłanie Jana Pawła II do Starego Kontynentu należy odpowiedzieć na pytanie: Czym obecnie jest Europa i kim są Europejczycy? Należy przeanalizować problem tożsamości Europy, jej granic, a także ograniczeń, które często zajmują w sposób szczególny umysły wielu polityków, ludzi kultury jak i zwykłych mieszkańców Starego Kontynentu. Niebezpieczna jest sytuacja, gdy „Europa” staje się tylko modnym hasłem oraz sloganem propagandowym zamykającym wszelką dyskusję.

Jan Paweł II powiada, że wraz z wyprawą św. Pawła Apostoła do Macedonii rozpoczęło się głoszenie Ewangelii Europie i budowanie w niej „duchowego domu” – Kościoła Chrystusa¹. To symboliczne wydarzenie można przyjąć za początek Europy. Jest to moment, w którym on jako

¹ Jan Paweł II, *Jedyna droga ku zjednoczonej duchowo Europie*, Spira 4 maja 1987, OPR nr 8, 1987, s. 24

jeden z pierwszych rezygnując z w miarę bezpiecznego życia zdecydował się wyjść poza obręb znanego sobie świata oraz kultury. Według Pisma Świętego Szawel z Tarsu, nawrócony żyd, obywatel rzymski, znany nam jako św. Paweł Apostoł wyruszył z misją do Europy w odpowiedzi na prośbę Macedończyka, którą otrzymał w nocnym widzeniu przebywając w Azji Mniejszej: „Przepraw się do Macedonii i pomóż nam”.

Wydarzeniem, jednak ostatecznie przesądzającym o kulturowym kształcie kontynentu, w którym ścierały się i przenikały wpływy różnych kultur, a zwłaszcza cywilizacji rzymskiej i greckiej, niezaprzeczalnie – zdaniem Jana Pawła II – była chrystianizacja ludów zamieszkujących tę część świata nazywaną wcześniej najdalej na zachód wysuniętym „półwyspem Azji”². Następową wielowiekową inkultura-cja Ewangelii, której efektem było powstanie wspólnych dla wszystkich plemion i narodów instytucji oraz systemu wartości. W tym kontekście należy odczytać słowa wypowiedziane przez Jana Pawła II w „Akcje

² Sławomir Sowiński, Radosław Zenderowski, *Europa drogą Kościoła. Jan Paweł II o Europie i europejskości*, Ossolineum, Wrocław 2003, s. 7

Europejskim”, iż „historia kształtowania się narodów europejskich rozwija się równoległe z ich ewangelizacją, do tego stopnia, że granice Europy pokrywają się z zasięgiem przenikania Ewangelii”³. Stąd zdaniem Jana Pawła II można mówić o zasadniczej przyczynie współczesnej sytuacji kryzysowej, którą jest odejście od wiary chrześcijańskiej oraz dziedzictwa kulturowego przesiąkniętego duchem Ewangelii. Trzeba mieć na uwadze, że granice Europy wyznaczone były dawniej przez kolejne klasztory, podówczas jedyne ośrodki kultury oraz sanktuaria, do których pielgrzymowano z różnych stron kontynentu, pokonując nawet tysiące kilometrów. Centralne miejsce zaś stanowił Rzym. Pobudowane kościoły nie stawały się warowniami granicznymi, ale ośrodkami, z których starano się pozyskiwać zarówno dla Kościoła, jak i Europy liczne ludy.

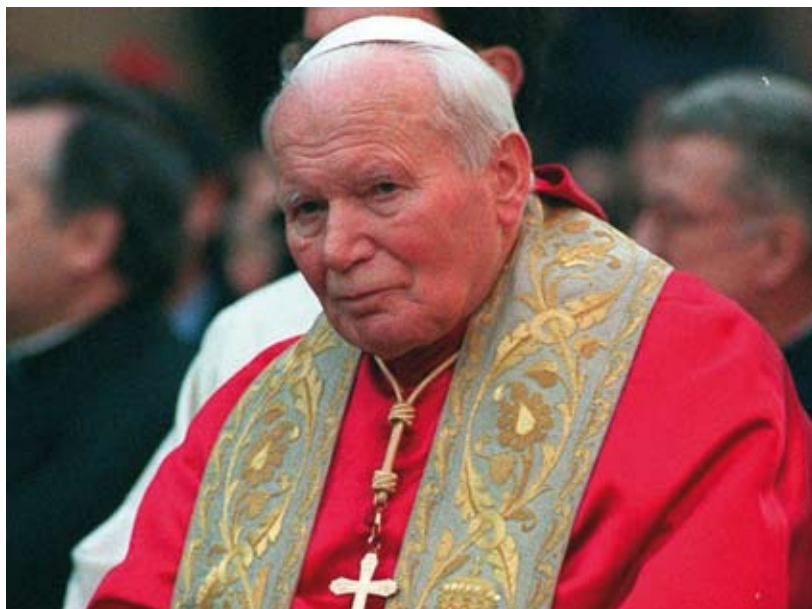
Dlatego to, co zadecydowało o odrębnym obliczu Europy i jej tożsamości zostało mocno wyakcentowane w refleksji papieża. Ważnymi w przekonaniu Jana Pawła II czynnikami, które warunkowały tożsamość europejską i zadecydowały o obliczu aksjologicznym tej cywilizacji były:

1. antropologia połączona z autorefleksją nad własnym „ja”
2. teza o centralnej wartości osoby ludzkiej, nieporównywalnej z niczym innym
3. przekonanie o sensie historii
4. wiara w postępek w każdej dziedzinie
5. nadzieja na zbudowanie świata opartego na sprawiedliwości i solidarności
6. optymizm, w którym zło nie stanowi najwyższej instancji
7. realizm, w którym dąży się do ideałów, mimo rozczarowań i niepowodzeń⁴.

Zagadnienia Europy i europejskości były podejmowane jeszcze przez Karola Wojtyłę, zanim został papieżem. Świadczy o tym artykuł opu-

³ Tamże, Aneks, s.191–192. Jan Paweł II, *Akt Europejski*, Santiago de Compostela, 9 listopada 1982

⁴ Jan Paweł II, *Jedyna droga ku zjednoczonej duchowo Europie*, s. 15

blikowany w 1978 r., na kilka miesięcy przed Jego wyborem na stolicę Piotrową. Wynika z niego, że zafascynowanie późniejszego papieża tematyką europejską oraz zagadnieniem jedności europejskiej są znacznie starsze od Jego pontyfikatu. Próbuje on już wtedy postawić pytanie o istotę i zakres jedności europejskiej. Przywołując obraz Europy jako przestrzeni „od Atlantyku po Ural” zwraca uwagę na pewien dualizm. Jest nim podział na łacińską Europę Zachodnią i grecką oraz bizantyjską Europę Wschodnią, który ostatecznie dokonał się na początku XI wieku. Owa linia podziału oddziela od siebie ludy, które przyjęły chrześcijaństwo wprost z Rzymu lub za pośrednictwem celtyckich i germańskich misjonarzy, od ludów, do których chrześcijaństwo dotarło poprzez „drugi Rzym”, czyli Konstantynopol, usytuowany nad Bosforem w Azji. Rozbicie jedności chrześcijańskiego świata w Średniowieczu trwa nadal, a jego konsekwencje mocno są odczuwane do dzisiaj i w znacznej mierze przyczyniły się do obecnego podziału. Z jednej strony bowiem powstały

instytucje ją integrujące, a z drugiej ciągle trwał ów religijno-kulturowy podział. Autor tekstu stwierdza: „Chodzi zarazem nie tylko o granicę, którą wyznacza sama ziemia, lecz o dużo głębsze granice, które znajdują się w samych ludziach”⁵, co jest źródłem także współczesnego kryzysu Europy. Przejawia się on według Niego w zamknięciu się w sobie, zarówno w wymiarze indywidualnym, jak i szerszym – społecznym, narodowym, regionalnym. Przyczyną izolacji jest zaś lęk, którego bezpośrednim i najważniejszym powodem jest utrata podstawowych punktów orientacji w świecie wartości. Mur dzielący ludzkie serca „zbudowany jest z lęku i agresji, z braku zrozumienia dla ludzi o innym pochodzeniu i innym kolorze skóry, przekonaniach religijnych, jest on zbudowany z egoizmu politycznego i gospodarczego oraz z osłabienia wrażliwości na wartość życia ludzkiego i godność każdego człowieka”⁶. Mimo, że nie ma już żelaznych kurtyn, „zmagania, których przedmiotem jest sens życia i wartość wolności, toczą się z większą niż kiedykolwiek siłą w umysłach i sumieniach”⁷. Papież podczas swojej wizyty w 2001 r. w Grecji powiedział: „W ostatnim czasie upadło wiele murów, inne natomiast stoją nadal. Zadanie zjednoczenia wschodniej i zachodniej części Europy pozostaje trudne; wiele trzeba jeszcze uczynić, żeby zaprowadzić zgodę między chrześcijanami Wschodu i Zachodu, tak aby Kościół mógł odychać obydwoma płucami. Wszyscy wierni powinni poczuwać się do odpowiedzialności za osiągnięcie tego celu”⁸.

Według Jana Pawła II, żeby mogło się dokonać porozumienie między Wschodem a Zachodem, musi ono najpierw nastąpić na „środkowo-europejskim podwórku” między Polakami i Ukraińcami, Węgrami

⁵ Karol Wojtyła, *Gdzie znajduje się granica Europy?*, „Ethos” nr 28, 1994, s. 34 (Artykuł ten został opublikowany po raz pierwszy w roku 1978 we włoskim czasopiśmie „Vita e pensiero” nr. 61, 1978, s. 160-168)

⁶ S. Sowiński, R. Zenderowski, *Europa drogą Kościoła. Jan Paweł II o Europie i europejskości* s. 73

⁷ *Europa jutra. Jana Pawła II wizja Europy*. Wybór i opr. Andrzej Sujka, Kraków 2000, s. 195-196

⁸ Jan Paweł II, Przemówienie w czasie spotkania z prezydentem Grecji, Ateny, 4 maja 2001, ORP nr 7-8, 2001, s. 11

i Rumunami, Chorwatami i Serbami. Granice nacechowane uprzedzeniami między tymi narodami muszą według niego stać się wielkim zbiorowym wyrzutem sumienia, które oczyszczać się będzie przez współpracę i odrzucenie narosłych przez lata stereotypów religijnych i narodowych. Nadszedł czas – według Papieża – by mieszkańcy Europy Zachodniej, którzy od lat żyją w uprzywilejowanych warunkach wolności i dobrobytu, pomogli „braciom z Europy Środkowej i Wschodniej w całkowitym odzyskaniu miejsca należnego im w dzisiejszej i przyszłej Europie”. Jest to odpowiedni moment, „by zebrać kamienie ze zburzonych murów i razem wznieść wspólny dom”⁹.

„Jeżeli Europa – jak powiedział Jan Paweł II w październiku 1988 r. do członków Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy w Strasburgu – chce pozostać sobie wierna, musi umieć zebrać wszystkie żywotne siły kontynentu, uznając jednocześnie niepowtarzalność charakteru każdego regionu i odnajdując w swoich korzeniach wspólnego ducha”. Również późniejsze słowa papieskie wypowiedziane w Parlamencie Rzeczypospolitej Polskiej 11 czerwca 1999 r. wzywają do odnowy kontynentu i odkrywania korzeni „Europejskiej Wspólnoty Ducha”.

Lucyna Lubańska

Być wolnym, to móc i chcieć wybierać; to żyć zgodnie ze swym sumieniem.

*Jan Paweł II,
Orędzie na Światowy Dzień Pokoju, 1981*

⁹ *Europa jutra. Jana Pawła II wizja Europy*, s. 188

Polska Prezydencja w Radzie Unii Europejskiej, czyli Wspólny Dom

Parlament Europejski, Bruksela

Moją zatem powinnością jest stanowcze głoszenie prawdy, że gdyby religijne i chrześcijańskie podłoże kultury tego kontynentu zostało pozbawione wpływu na etykę i kształt społeczeństw, oznaczałoby to nie tylko zaprzeczenie całego dziedzictwa europejskiej przeszłości, ale i poważne zagrożenie dla godnej przyszłości mieszkańców Europy. I to wszystkich – wierzących i niewierzących.

Jan Paweł II

Przemówienie w Parlamencie Europejskim w Strasburgu,
11 października 1988 r.

Parlament Europejski, Strasburg

WSTĘP

Szanowni Państwo!

Rok 2011 to rok polskiej Prezydencji w Unii Europejskiej. W celach edukacyjnych, promocyjnych oraz informacyjnych w niniejszym opracowaniu pragniemy przedstawić Państwu najważniejsze wiadomości związane z tym wydarzeniem. Omówimy naczelną instytucję, na którą bezpośrednio wpływa Prezydencja – Radę Unii Europejskiej, jej kompetencje, sposób działania i rolę. Postaramy się wyjaśnić, co to jest Prezydencja, w czym tkwi jej istota, zadania i cele. Wreszcie skupimy się na roli i priorytetach Polski podczas sprawowania Prezydencji. Całość zaś otoczymy wspaniałą nauką Jana Pawła II, który wskazywał nam podstawowe wartości, jakimi musimy kierować się w życiu, aby było ono sprawiedliwe i dobre.

„Wspólny dom”, projekt graficzny: Dominika Sozańska

Dział I

Podstawowe wiadomości o Radzie Unii Europejskiej i Prezydencji

ROZDZIAŁ PIERWSZY: Co to jest Rada UE, istota, charakter, cele, historia

Rada Unii Europejskiej (z fr. *Conseil de l'Union européenne*, z ang. *Council of the European Union*) jest głównym **organem decyzyjnym** Unii Europejskiej. Oznacza to, że podejmuje decyzje we wszystkich istotnych sprawach Unii. To od niej zależą wszystkie działania podejmowane przez Unię. Ona stanowi ośrodek władzy, który kieruje całą wspólnotą europejską. Stanowi wyraz woli wszystkich państw zrzeszonych w Unii Europejskiej (jest ich aktualnie 27), co oznacza, że jej zdanie jest najważniejsze i ma ogromną siłę oddziaływania.

Dlatego też w jej skład muszą wchodzić przedstawiciele państw, odpowiedni reprezentanci, którzy mają uprawnienie do przedstawiania wiążących oświadczeń w imieniu swojego państwa (czyli mówią głosem swego państwa). Takimi uprawnionymi przedstawicielami są ministrowie delegowani przez poszczególne państwa. Rada, w zależności od rozpatrywanych spraw, **składa się bądź z ministrów spraw zagranicznych** każdego z państw członkowskich Unii Europejskiej (jest to wtedy tzw. **Rada Ogólna**), bądź z takiej samej liczby ministrów innego resortu (**Rada Branżowa**), np. Ministrów Sportu lub Ministrów ds. Edukacji. W posiedzeniach uczestniczy po jednym ministrze z każdego kraju Unii. To, który minister uczestniczy w danym spotkaniu, zależy od poruszanej na nim tematyki. Jeżeli na przykład Rada debatuje nad sprawami związanymi z ochroną

środowiska, w posiedzeniu biorą udział ministrowie środowiska wszystkich państw Unii, a radę tę nazywa się „Radą ds. Środowiska”.

Od niedawna wprowadzono instytucję stałego Przewodniczącego Rady Unii Europejskiej, zwanego również Prezydentem. Jego zadaniem jest nie tylko organizacja pracy obu Rad i ich organów, ale i ustalanie porządku obrad, reprezentacja Rady wobec instytucji wspólnotowych (prowadzi konsultacje z Parlamentem Europejskim), a także pełni rolę pośrednika w wypadku konfliktu interesów między państwami członkowskimi. Przewodniczącemu pomaga Sekretariat Generalny (z siedzibą w Brukseli).

Przewodniczącym Rady Europejskiej – Prezydentem jest Herman Van Rompuy, którego kadencja rozpoczęła się 1 grudnia 2009 roku i potrwa do 31 maja 2012 roku.

Posiedzenia odbywają się głównie w **Brukseli**, gdzie znajduje się siedziba Rady Unii Europejskiej. Niekiedy jak np. w kwietniu, czerwcu i październiku spotkania mają miejsce w **Luksemburgu**.

Należy zwrócić szczególną uwagę na fakt, że Rada Unii Europejskiej jest **organem kolegialnym**, wobec czego decyzje we wszystkich niemal sprawach są ustalane na drodze głosowania.

Rada Unii Europejskiej przybrała obecną nazwę na mocy własnej decyzji w 1993 roku. Jednakże w traktatach stanowiących podstawę Unii cały czas widnieje nazwa Rada (gdyż do 30 listopada 2009 roku była oficjalnie nie organem Unii, ale Wspólnot Europejskich). Dawniej była nazywana Radą Ministrów lub Radą Ministrów Unii Europejskiej.

Rady Unii Europejskiej nie należy mylić z Radą Europejską ani z Radą Europy, ponieważ są to zupełnie inne instytucje.

ROZDZIAŁ DRUGI: Co to jest prezydencja?

Czy istnieje w języku polskim takie słowo jak Prezydencja? Na pewno tego słowa nie używaliśmy do tej pory zbyt często. Czy zatem jest ono znane naszemu ojczystemu językowi? Otóż w słowniku języka polskiego istnieje definicja słowa prezydencja i oznacza przewodniczenie jakiejś instytucji, jakiemuś organowi lub obradom. Inne znaczenie podaje, że dawniej tak nazywano stanowisko prezydenta.

Nas głównie interesuje pierwsze wyjaśnienie: prezydencja jako przewodniczenie jakiejś instytucji. Rzeczywiście Prezydencja Rady to nic innego jak kierowanie bądź przewodniczenie obradom Rady, które zmienia się na zasadzie rotacji co sześć miesięcy w ustalonej wcześniej kolejności. To także okres, w którym dane państwo przewodniczy lub kieruje Radą Unii Europejskiej. Jednak nie każde państwo na świecie może sprawować Prezydencję. Taki przywilej przysługuje jedynie temu, które jest członkiem Unii Europejskiej.

Co ciekawe, ostatnio wprowadzono **18-miesięczną Prezydencję zbiorową**. **Prezydencja zbiorowa polega na tym, że** grupa trzech państw tworzy tzw. trio. W ramach tria każde państwo kolejno przewodniczy przez okres sześciu miesięcy poszczególnym składom Rady UE, z wyłączeniem Rady ds. Zagranicznych. Istotnym tutaj jest fakt, że państwa składające się na dane trio sprawują przewodnictwo na podstawie wspólnego programu działania i często udzielają sobie wsparcia. Co więcej mogą także ustalić pomiędzy sobą alternatywne założenia dotyczące podziału prac w ramach grupy. Grupy tworzone są na zasadzie równej rotacji między Państwami Członkowskimi, przy uwzględnieniu ich różnorodności i równowagi geograficznej w ramach Unii.

Polska należy do tria z Danią i Cyprzem.

W praktyce wygląda to tak, że każde z uprawnionych państw przejmuje odpowiedzialność za przewodzenie wszystkim posiedzeniom Rady Unii Europejskiej i ustala porządek jej obrad. Niekiedy takie uprawnienia mogą sprzyjać stworzeniu porządku obrad według własnego zdania, np. poprzez włączanie ważnych dla danego państwa problemów do rozwiązania i postulatów do zrealizowania, a także pomijania innych, niekoniecznie istotnych spraw.

Ponadto niezwykle ważne jest to, że państwo przewodniczące kieruje podejmowaniem decyzji legislacyjnych i politycznych oraz stara się wypracowywać kompromisy pomiędzy poszczególnymi państwami członkowskimi.

ROZDZIAŁ TRZECI: Rola i zadania państwa Przewodniczącego Radzie Unii

W założeniach, kiedy wprowadzono Prezydencję, ustalono pewną rolę, a jednocześnie kompetencje dla państwa, które ma ją sprawować. Do kompetencji należało:

1. odpowiedzialność za porządek obrad Rady,
2. przewodzenie wszystkim posiedzeniom Rady przez sześć miesięcy,
3. kierowanie podejmowaniem decyzji legislacyjnych i politycznych,
4. koordynacja w wypracowywaniu kompromisów pomiędzy poszczególnymi państwami członkowskimi.

Należy przy tym wskazać, że w ciągu ostatnich lat zarysowuje się tendencja do przekazywania kompetencji państwa sprawującego Prezydencję nowopowstającym organom zapewniającym większą unifikację i skuteczniejsze działanie. Od 1 stycznia 2010 r. bowiem, w Unii istnieje stanowisko Przewodniczącego Rady Europejskiej – Prezydenta, o którym była mowa w rozdziale drugim. Również na zmniejszenie roli Prezydencji wpływ ma także znaczące umocnienie roli Wysokiego Przedstawiciela Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, który przejął prawo reprezentowania UE na arenie międzynarodowej.

Niektórzy twierdzą, że aktualnie Prezydencja ma głównie znaczenie honorowe. Jednak należy zauważyć, że przewodniczenie pracom Rady Unii Europejskiej dla każdego kraju stanowi świetną okazję do ujawnienia własnego punktu widzenia na najważniejsze sprawy europejskie. Są państwa, którym Prezydencja umożliwiła wyłamanie się ze schematu, że w Unii rządzą najsilniejsze państwa i ich reprezentanci w unijnej administracji. Dobrze jest, kiedy priorytetem przewodnictwa uczyni się jasno sprecyzowane cele własne, które powiąże się z politykami europejskimi w imię kompromisu i zgody. Praktyka pokazała, że w ten sposób można wiele osiągnąć.

Nadto nadal w znacznej mierze to kraj Prezydencji narzuca agendę spotkań i współprzewodniczy posiedzeniom w Radzie Unii Europejskiej. Publikowane i realizowane priorytety Prezydencji tworzą ramy, wokół

których odbywają się obrady. W kraju Prezydencji odbywają się nieformalne posiedzenia Rady Ministrów Unii Europejskiej. To kraj Prezydencji inicjuje spotkania i konsultacje nadzwyczajne w ważnych z jej punktu widzenia sprawach. To wszystko wystarczy aż nadto do stworzenia Prezydencji nie tylko o znaczeniu honorowym.

PYTANIA KONTROLNE

1. Czy każde państwo na świecie może przewodniczyć obradom Rady Unii Europejskiej?
2. Kogo potocznie nazywamy prezydentem UE?
3. Z ilu państw składa się prezydencja zbiorowa?
4. Na ile lat wybierany jest Przewodniczący UE?
5. Czy rolą państwa przewodniczącego jest dziś osiągnięcie kompromisu z założeniem łączenia swoich zamiarów politycznych z innymi krajami UE?

Herman Van Rompuy, pierwszy stały przewodniczący Rady Europejskiej

Sala obrad Parlamentu Europejskiego, Bruksela

DZIAŁ II

Kompetencja i organizacja Rady Unii Europejskiej i zadania prezydencji

ROZDZIAŁ PIERWSZY: Rada UE, jej działania, organizacja, kompetencje

Rada Unii Europejskiej pełni sześć zasadniczych zadań:

W ramach I filaru:

1. przyjmuje budżet UE – wraz z Parlamentem Europejskim,
2. przyjmuje europejskie akty prawne – najczęściej wspólnie z Parlamentem Europejskim,
3. może zawierać umowy międzynarodowe między UE a innymi krajami lub organizacjami międzynarodowymi,
4. określa kierunki Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa, opierając się na wytycznych ustalonych przez Radę Europejską.

W ramach II i III filaru:

1. koordynuje kierunki polityki gospodarczej i społecznej w krajach członkowskich,
2. koordynuje współpracę między krajowymi sądami i organami policji w sprawach karnych.

Wymieniony wyżej podział na filary I oraz II i III wynika z uzgodnień dokonanych między państwami członkowskimi. Filar I to zadania (wymienione w punktach od 1 do 4) związane z domeną wspólnotową. Są to sprawy, w których państwa członkowskie postanowiły połączyć swą

suwerenność i przenieść moc decyzyjną na instytucje Unii Europejskiej. Filar II i III to zadania (punkty 5 i 6) odnoszące się głównie do obszarów, w których państwa członkowskie nie przeniosły władzy decyzyjnej na inny szczebel, a tylko działają wspólnie.

W ramach pierwszego filaru Unii Europejskiej Rada Unii zajmuje się sprawami, na które składa się:

1. Legislacja

Znaczna część aktów prawa europejskiego przyjmowana jest wspólnie przez Radę i Parlament. Zasadniczo Rada podejmuje działania legislacyjne na wniosek Komisji. Zwykle to Komisja jest też odpowiedzialna za właściwie stosowane unijnego prawa.

Do kompetencji legislacyjnych Rady Unii należy:

- wydawanie aktów prawotwórczych (rozporządzenia, dyrektywy, decyzje)
- wydawanie aktów nie mających mocy prawnie wiążącej (zalecenia, opinie, memoranda, stanowiska)
- wzywanie Komisji Europejskiej do określonych działań, w tym do inicjatywy ustawodawczej
- prawo składania wstępnego projektu budżetu przysługuje Komisji, jest on następnie przedkładany Radzie, która działając większością kwalifikowaną ustala projekt budżetu, przesyłając go następnie do Parlamentu, aby ten wydał opinię. Rada Unii Europejskiej decyduje o kształcie wydatków obligatoryjnych, Parlament Europejski zaś o nieobligatoryjnych
- może kierować skargi do Trybunału Sprawiedliwości Unii o stwierdzenie nieważności aktów prawa wspólnotowego, oraz skargi na bezczynność organów.

2. Zawieranie umów międzynarodowych

Członkowie Unii Europejskiej przekazali instytucjom wspólnotowym część swoich uprawnień do zawierania umów międzynarodowych. Instytucją, która się tym zajmuje jest właśnie Rada Europejska. To ona podpisuje wiele umów pomiędzy Unią Europejską a krajami poza UE

lub też organizacjami międzynarodowymi (negocjuje je Komisja Europejska). Umowy te zaś mogą dotyczyć najróżniejszych kwestii, m.in. obrotu towarami czy rozwoju nowoczesnych technologii. Ponadto Rada może harmonizować prawo wewnętrzne poprzez zawieranie licznych konwencji obowiązujących między krajami Unii w obszarach, takich jak: podatki, prawo spółek, współpraca w zakresie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Nadto Rada może dokonywać zmian traktatów założycielskich. W ramach drugiego i trzeciego filaru Rada Unii podejmuje działania w tematach, takich jak:

3. Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa

Państwa członkowskie Unii mają współpracować, aby stworzyć i rozwinąć wspólną politykę zagraniczną i politykę bezpieczeństwa. Niemniej dziedziny, takie jak: polityka zagraniczna, bezpieczeństwo i obrona podlegają nadal kontroli rządów poszczególnych państw. W dziedzinach tych nie połączono suwerenności poszczególnych krajów, dlatego też instytucje Unii odgrywają w nich jedynie ograniczoną rolę. Współdziałanie w tych dziedzinach odbywa się na etapie Rady Unii podczas obrad i spotkań okołobradowych. Rada pozostaje głównym forum współpracy międzyrządowej.

W zakresie bezpieczeństwa Unia Europejska stworzyła tzw. Siły Szybkiego Reagowania. Składają się one z żołnierzy pozostających pod dowództwem swoich krajowych sił zbrojnych. Zostały one powołane w celu realizacji konkretnych zadań związanych z pomocą humanitarną, operacjami ratunkowymi, misjami pokojowymi czy też zarządzaniem kryzysowym. Rada w takim zakresie nie działa sama. Wspierają ją takie instytucje jak:

- Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa (PSC),
- Komitet Wojskowy Unii Europejskiej (EUMC), oraz
- Sztab Wojskowy Unii Europejskiej (EUMS), składający się z ekspertów krajowych oddelegowanych do sekretariatu Rady przez państwa członkowskie.

4. Koordynacja polityki poszczególnych państw członkowskich

Państwa Unii Europejskiej postanowiły stworzyć wspólną politykę gospodarczą. Celem wytyczonym na kilka, może kilkanaście lat, jest współpraca dająca coraz lepszą harmonizację polityk gospodarczych poszczególnych krajów. Powyższe zadanie realizowane jest przez Radę ds. Gospodarczych i Finansowych (ECOFIN), która składa się z ministrów gospodarki i finansów. Rada Unii zatwierdza listę członków Komitetu Ekonomiczno-Społecznego.

5. Wolność, bezpieczeństwo i sprawiedliwość

Zapewne wiedzą Państwo, że obywatele Unii Europejskiej mogą swobodnie przemieszczać się przez dowolny kraj Unii, mogą tam zamieszkać i podjąć tam pracę. Z powyższego wynika naturalna potrzeba zapewnienia równego dostępu do wymiaru sprawiedliwości bez względu na miejsce pobytu. Sądy krajowe, zatem dążą do współpracy po to, by na przykład wyrok sądu jednego kraju w sprawie rozwodu lub opieki nad dzieckiem był uznawany we wszystkich pozostałych krajach Unii. Materie te są niezwykle ważne, dlatego współpraca i koordynacja w sferze wymiaru sprawiedliwości odgrywa dużą rolę.

Co więcej, należy zaznaczyć, że ze swobody przemieszczania się w Unii korzystają nie tylko praworządni obywatele. Wykorzystują ją również osoby wyjęte spod prawa. W takim przypadku walka z przestępczością międzynarodową nabiera szczególnego charakteru i niejako wymusza współpracę między sądami, organami policji, celnikami oraz służbami imigracyjnymi wszystkich państw członków Unii. Muszą one między innymi zadbać o to, by:

- zewnętrzne granice Unii były skutecznie chronione,
- służby celne i policja mogły wymieniać informacje na temat przemieszczania się podejrzanych,
- wobec uchodźców występujących o azyl istniała jednolita procedura w całej Unii – w celu uniknięcia zjawiska wtórnego przeniesienia się imigrantów w Unii dla wykorzystania różnic w prawie imigracyjnym poszczególnych krajów.

Powyższymi zagadnieniami w obrębie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości zajmuje się Rada ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych – czyli ministrowie sprawiedliwości i ministrowie spraw wewnętrznych.

Dla rozszerzenia wiedzy na temat Rady Unii Europejskiej podejmiemy teraz próbę opisanie jej organizacji.

Jak już wspomnieliśmy, skład Rady Unii Europejskiej, zmienia się w zależności od rozpatrywanych spraw. Składa się bądź z ministrów spraw zagranicznych każdego z państw członkowskich Unii Europejskiej (jest to wtedy tzw. **Rada Ogólna**), bądź z takiej samej liczby ministrów innego resortu (**Rada Branżowa**).

Razem istnieje dziesięć możliwych konfiguracji Rady:

1. Rada ds. Ogólnych
2. Rada ds. Zagranicznych
3. Rada ds. Gospodarczych i Finansowych (Ecofin)
4. Rada ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (JHA)
5. Rada ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Ochrony Konsumentów
6. Rada ds. Konkurencyjności
7. Rada ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii
8. Rada ds. Rolnictwa i Rybołówstwa
9. Rada ds. Środowiska
10. Rada ds. Edukacji, Młodzieży i Kultury.

Dla obsługi Rady Unii Europejskiej pracuje **Sekretariat**, na czele, którego stoi Sekretarz Generalny. Zajmuje się on sprawami organizacyjnymi, porządkującymi, przygotowawczymi. Ma również zapewnić płynność działania Rady. Dzisiaj Sekretarzem jest Thorbjørn Jørgensen z Danii.

Warto zwrócić uwagę na fakt, że funkcjonowanie Rady Unii Europejskiej opiera się na kilku zasadach. Obrady Rady Unii Europejskiej mogą być tajne lub jawne. Co do zasady jawne są posiedzenia, podczas których Rada obraduje i głosuje nad projektem aktu prawodawczego.

Członkowie Rady reprezentują interesy poszczególnych państw, zaś przedstawiciele państw powinni uczestniczyć osobiście.

Posiedzenia Rady są przygotowywane przez tzw. Komitet Stałych Przedstawicieli (zwany w skrócie COREPER). Składa się on z ambasadorów państw członkowskich akredytowanych przy Wspólnotach. Wspierany jest również przez szereg grup roboczych, złożonych z urzędników administracji poszczególnych krajów. Co ciekawe, decyzje w mniej ważnych i spornych sprawach są podejmowane właśnie przez COREPER i tylko formalnie zatwierdzane przez Radę.

Polska, jak i każdy inny kraj UE, ma w Brukseli stały zespół-przedstawicielstwo. Ma ono za zadanie reprezentować i bronić interesu narodowego na szczeblu Unii. Na jego czele stoi ambasador. To właśnie nasz ambasador (zwany „stałym przedstawicielem”) spotyka się z innymi ambasadorami, co tydzień w ramach Komitetu Stałych Przedstawicieli, tworząc wspomniany wyżej COREPER.

W zależności od istotności sprawy Rada może podejmować decyzje w trojaki sposób:

- większością zwykłą – jest to domyślny sposób podejmowania uchwał, jednak w praktyce stosuje się go tylko do spraw technicznych;
- większością kwalifikowaną – obecnie uchwała się tak większość decyzji merytorycznych. Tak drażliwe dziedziny, jak wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwo, podatki, polityka azylowa i migracyjna, wymagają jednomyślności Rady. Innymi słowy, każde państwo członkowskie ma prawo weta (zablokowania decyzji) w tych obszarach. W większości dziedzin Rada podejmuje decyzje, głosując większością kwalifikowaną. Większość kwalifikowana wymaga zgody większości państw członkowskich (a w niektórych przypadkach dwóch trzecich liczby państw) oraz co najmniej 255 głosów „za” – co stanowi 73,9% całkowitej liczby głosów w Radzie.
- jednomyślnie – dawniej sposób stosowany najczęściej, z czasem stopniowo ograniczono jego używanie na rzecz większości kwalifikowanej. Co ciekawe, wstrzymanie się od głosu nie stoi na przeszkodzie do jednomyślnego podjęcia uchwały.

Ile głosów ma każdy kraj?

Decyzje w Radzie zapadają w drodze głosowania. Im większa jest liczba ludności danego kraju, tym więcej ma głosów. Tym niemniej, liczba głosów jest ważona na korzyść państw słabiej zaludnionych.

Francja, Niemcy, Wielka Brytania i Włochy:	29
Hiszpania i Polska:	27
Rumunia:	14
Niderlandy:	13
Belgia, Czechy, Grecja, Portugalia i Węgry:	12
Austria, Bułgaria i Szwecja:	10
Dania, Finlandia, Irlandia, Litwa i Słowacja:	7
Cypr, Estonia, Luksemburg, Łotwa i Słowenia:	4
Malta:	3
OGÓŁEM	345

Podczas obrad każdy minister danego państwa członkowskiego ma głos i jest upoważniony do podejmowania zobowiązań w imieniu swojego rządu. Podpis takiego ministra jest równoznaczny z podpisem całego rządu. Ponadto każdy minister w Radzie odpowiada przed parlamentem swojego kraju oraz przed reprezentowanymi przezeń obywatelami. To właśnie stanowi umocowanie demokratyczne decyzji Rady.

Niejako obok Rady Unii istnieje Rada Europejska. Są to spotkania najważniejszych dysponentów władzy w państwach członkowskich. Wśród uczestników są prezydenci lub premierzy państw członkowskich wraz z przewodniczącym Komisji Europejskiej, którzy podczas spotkań uzgadniają ogólne kierunki polityki Unii, rozwiązują problemy, których nie można było rozwiązać na niższym szczeblu. Debaty Rady Europejskiej ze względu na tematykę często przedłużają się do bardzo późnych godzin nocnych i przyciągają sporą uwagę mediów.

PYTANIA KONTROLNE

1. Obszar, w których państwa członkowskie przeniosły władzę decyzyjną to I, II czy III filar?
2. Kto wchodzi w skład Rady: prezydenci krajów, ministrowie czy przewodniczący parlamentu?
3. Czy Rada UE może wydawać **akty** prawotwórcze (rozporządzenia, dyrektywy, decyzje)?
4. Kto ustala budżet UE: Rada czy komisja UE?
5. Ile Polska ma głosów w Radzie UE?

Prezydencja zbiorowa, tzw. trio (Dania, Polska, Cypr)

DZIAŁ III

Priorytety polskiej prezydencji

– najistotniejsze problemy i zadania

Prezydencja jako wartość dodana w polityce zdarza się raz na kilkanaście lat. Następną polską Prezydencją w Unii przypadnie ok. roku 2025. Dlatego polska Prezydencja, ta która będzie miała miejsce od 1 lipca 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. jest tak ważna. Zaprzepaszczenie tego rodzaju szansy będzie komentowane przez wiele lat. Ewentualny realny sukces mógłby stymulować rozwój gospodarczy i społeczny na długi okres.

W celu sprawnego wykonywania uprawnień i obowiązków podczas swojej Prezydencji, każde państwo członkowskie szczegółowo planuje swoje działania stawiając sobie konkretne cele i wskazując obszary priorytetowe. Polska również ma takie priorytety.

21 lipca 2010 r. został przyjęty przez Radę Ministrów dokument traktujący o priorytetach podczas polskiej Prezydencji. Główne zadania skupiają się wokół takich tematów jak:

- Wieloletnie Ramy Finansowe 2014-2020,
- stosunki ze Wschodem,
- rynek wewnętrzny,
- wzmocnienia zewnętrznej polityki energetycznej UE,
- wzmocnienia wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony,
- wykorzystanie kapitału intelektualnego Europy.

Powyższe tematy wyznaczają ogólny kierunek zainteresowania polskiej Prezydencji. Ich określenie jest wynikiem dotychczasowych prac nad programem przewodniczenia Unii. Jednak do rozpoczęcia polskiej Prezydencji można się było spodziewać zmian wynikających m. in. z dynamicznej agendy europejskiej.

Dziś wiemy, że Polska Prezydencja planuje poświęcić w/w tematom szczególną uwagę. Poniżej przedstawiamy szczegółowy opis priorytetów.

Wieloletnie Ramy Finansowe 2014-2020

Najważniejsza tematyka to negocjacje unijnego budżetu na lata 2014-2020. Ona będzie kluczowym czynnikiem stanowiącym o sukcesie polskiego przewodnictwa. Na czas polskiej Prezydencji bowiem przypadnie etap dogłębnej analizy propozycji Komisji Europejskiej i identyfikacji głównych zagadnień negocjacyjnych. Rozmowy na ten temat rozpoczną się w połowie 2011 r. i będą trwały do drugiej połowy 2012 r.

Stosunki ze Wschodem

Wspólnie z Wysokim Przedstawicielem Unii Europejskiej do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, Polska będzie promować tematykę powiązaną z polityką wschodnią. W relacjach z krajami objętymi Partnerstwem Wschodnim polska Prezydencja będzie dążyć do zawierania umów stowarzyszeniowych, tworzenia stref wolnego handlu z UE, dokonania postępu w liberalizacji wizowej i handlowej oraz zintensyfikowania współpracy gospodarczej.

Rynek wewnętrzny

W dobie kryzysu Unia szuka wzrostu gospodarczego – polska Prezydencja będzie postulować wzmocnienie rynku wewnętrznego Unii Europejskiej, w którym tkwi niewykorzystany potencjał dla wzrostu unijnej gospodarki. Rozwijanie rynku wewnętrznego UE to kontynuowanie działań na rzecz swobodnego przepływu towarów, osób, usług i kapitału. Polskie działania będą się koncentrować m.in. na rozpoczęciu dyskusji nad pogłębieniem liberalizacji usług na rynku wewnętrznym, regulacjach dotyczących sektora finansowego lub znoszeniu barier w handlu.

Wzmocnienie zewnętrznej polityki energetycznej Unii Europejskiej

Polska proponuje pogłębioną dyskusję na temat nowych rozwiązań legislacyjnych i pozalegisacyjnych, które pozwolą zachować konkurencyjność

europejskiego sektora energetycznego. Na forum Rady i Komisji Europejskiej odbędzie się debata na temat obecnych rozwiązań i nowych kierunków działania Unii Europejskiej w obszarze rynku energii. Chcemy wypracować, w oparciu o nowe zapisy Traktatu Lizbońskiego, mechanizmy prowadzenia solidarnej i konkurencyjnej zewnętrznej polityki energetycznej.

Wspólna polityka bezpieczeństwa i obrony

Wspólnie z Wysokim Przedstawicielem Unii Europejskiej do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, polska Prezydencja będzie dążyć do podniesienia sprawności UE w sferze zarządzania kryzysowego, pogłębienia współpracy państw członkowskich w dziedzinie obronności oraz zapewnienia partnerstwa z NATO.

Pełne wykorzystanie kapitału intelektualnego Europy

Inteligentny, zrównoważony i sprzyjający włączeniu społecznemu wzrost gospodarczy będzie możliwy jedynie przez pełne wykorzystanie wszystkich możliwości społeczno-gospodarczych, jakie tkwią w poszczególnych państwach członkowskich. Dzięki temu będzie możliwe zapewnienie dalszej spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej Unii Europejskiej. Polska Prezydencja chce wypełnić tę lukę poprzez podjęcie tematu kapitału intelektualnego na forum Unii Europejskiej.

Dodatkowym ważnym elementem programu będą inicjatywy o silnym wydźwięku społeczno-ekonomicznym: Europejski Rok Wolontariatu, Europejski Kongres Kultury, podjęcie problematyki osób niepełnosprawnych, Forum Rynku Wewnętrznego. Polska Prezydencja będzie ponadto realizować bieżącą agendę europejską, w tym tak ważne kwestie jak kontynuacja debaty o zarządzaniu gospodarczym czy dalsze rozszerzenie Unii Europejskiej (możliwe podpisanie Traktatu Akcesyjnego z Chorwacją).

W toku dalszych prac polski rząd opracował, we współpracy z **Danią** i Cyprzem, 18-miesięczny program trio. Ostateczny program polskiej Prezydencji zostanie zaprezentowany w czerwcu 2011 r.

- **wzmocnienie zarządzania gospodarczego w Unii Europejskiej**
- **rozstrzygnięcia dotyczące dopłat bezpośrednich i wsparcia rozwoju obszarów wiejskich**

- **bioróżnorodności**
- **zmiany rozporządzenia o Fronteksie**
- **strefy wolnego handlu z państwami Partnerstwa Wschodniego**
- **nowe ramy współpracy między UE a Rosją**
- **finalizacja negocjacji akcesyjnych z Chorwacją, Islandią, Turcją, krajami Bałkanów Zachodnich.**

W ramach spotkania trio przywódcy Polski, Danii i Cypru ustalili pewne wspólne priorytety, które będą kontynuowane przez kolejne państwa. Trio będzie podejmować działania w kwestii rozszerzenia Unii o kraje bałkańskie. Polska planuje w drugim półroczu 2011 roku podpisać traktat akcesyjny z Chorwacją i przyznać status kandydata Serbii.

Ponadto w ramach Prezydencji zbiorowej zadeklarowano zaangażowanie w rozwój programu Partnerstwa Wschodniego. Projekt autorstwa Polski i Szwecji ma przybliżyć do Unii sześć krajów byłego Związku Radzieckiego, m.in. Białoruś, Ukrainę i Gruzję. Przyjęty priorytet będzie re-alizowany poprzez usystematyzowany dialog z młodzieżą. Planowana jest dyskusja podczas wrześniowej konferencji w Warszawie, w której mają wziąć udział przedstawiciele ministerstw ds. młodzieży oraz młodzi ludzie z UE, krajów Partnerstwa Wschodniego i Rosji. Podczas polskiej Prezydencji przewiduje się również, że Komisja Europejska ogłosi projekt decyzji w sprawie nowego programu dla młodzieży, co zapoczątkuje negocjacje na poziomie europejskim.

ZAKOŃCZENIE

W niniejszym opracowaniu staraliśmy się przybliżyć Państwu problematykę związaną z naszą Prezydencją w Radzie Unii Europejskiej. Mając nadzieję na zrealizowanie przez Polskę wszystkich priorytetów w duchu rozwoju współpracy, wzajemnego zrozumienia i poszanowania chrześcijańskich wartości – budujmy Wspólny Dom według słów bł. Jana Pawła II.